

Sygn. akt II Ka 366/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Pawła Denickiego

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2016 r.

sprawy **A. D.**

oskarżonego art.178a§1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt II K 176/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od A. D. na rzecz Skarbu Państwa 270 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

II Ka 366/16

UZASADNIENIE

A. D. został oskarżony o to, że: w dniu 28 stycznia 2015 roku na ul. (...) w G. w woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,02 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, w ruchu lądowym prowadził po drodze publicznej samochód marki L. (...) o nr rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r.:

I. oskarżonego A. D. uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu z art. 178 a § 1 k.k. ustalając zawartość alkoholu na 0,93 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu i za ten czyn na podstawie art. 1798 a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. stosując art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat;

III. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28 stycznia 2015 r. do dnia 5 maja 2016 r.;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 489,95 złotych tytułem kosztów procesu, w tym 240 złotych opłaty.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w całości na korzyść A. D.. Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia:

I. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza tej części wyjaśnień oskarżonego A. D., która odnosi się do ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu oraz wpływu zażytych przez oskarżonego leków na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu i w konsekwencji błędne przyjęcie, że A. D. prowadząc samochód w dniu 28 stycznia 2015 roku znajdował się w stanie nietrzeźwości;

II. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu rozstrzygnięcia w zakresie winy oskarżonego A. D. na dowodzie z protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego Alco Sensor IV, w sytuacji gdy badanie trzeźwości oskarżonego wykonane zostało niezgodnie z Zarządzeniem Komendanta Głównego Policji nr 496 z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub podobnie do alkoholu z uwzględnieniem zmian wprowadzonych Zarządzeniem Komendanta Głównego Policji nr 738 z dnia 21 czerwca 2011 r., bowiem przez każdorazowym użyciem alkomatu nie był wymieniany ustnik, drugie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu było przeprowadzone za pomocą alkomatu podręcznego, a nie stacjonarnego, mimo, iż wynik pierwszego badania przekroczył 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a ponadto do protokołu badania trzeźwości nie zostały dołączone wydruki uzyskanych pomiarów z alkomatu użytego do badania trzeźwości oskarżonego;

III. art. 193 §1 k.p.k. poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu toksykologii przy ustaleniu okoliczności dotyczących zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżonego A. D. oraz wpływu zażywanych przez oskarżonego leków na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, w sytuacji gdy ustalenie tych okoliczności wymaga wiadomości specjalnych z zakresu toksykologii;

IV. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na bezkrytycznym obdarzeniu walorem wiarygodności dowodu z opinii biegłego F. W., mimo iż opinia ta nie zawierała wyczerpujących odpowiedzi na sformułowane przez Sąd pytania, a nadto zawiera błędne obliczenia matematyczne, co doprowadziło Sąd Rejonowy do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów skutkującego jej dowolnością;

V. art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu toksykologii, w sytuacji gdy konieczność wywołania dodatkowej opinii biegłego uzasadniona jest tym, iż opinia biegłego F. W. jest niepełna, nierzetelna oraz zawiera błędne obliczenia matematyczne, zaś wyjaśnienie okoliczności na jakie miały zostać dopuszczony dowód z dodatkowej opinii biegłego wymaga wiadomości specjalnych z zakresu toksykologii i ma istotne znaczenie dla niniejszej sprawy;

VI. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony A. D. w dniu 28 stycznia 2015 roku na ulicy (...) w G. prowadził samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości, w sytuacji, gdy mając na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy, brak jest danych uzasadniających powyższy wniosek.

W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna i z tego względu nie mogła wywołać postulowanych w jej treści skutków. Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy wskazać, iż w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu wydarzeń, jak i rozstrzygając kwestię sprawstwa i winy oskarżonego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego, a analiza ustaleń poczynionych przez Sąd meriti znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Analiza wniesionego przez obrońcę oskarżonego środka odwoławczego przemawia za uznaniem, że jej autor stara się podważyć część zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim kwestionuje prawidłowość przeprowadzonego przez funkcjonariuszy Policji badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, a także jego wynik. Zgodzić się należy, że opisane przez autora apelacji okoliczności odnoszące się do sposobu przeprowadzenia badania stanu trzeźwości oskarżonego w istocie wystąpiły, ale mankamenty te nie wpływają na rzetelność pomiarów i dokonanych w oparciu o nie ustaleń, a w konsekwencji na trafność wydanego w niniejszej sprawie wyroku. Przede wszystkim zważyć należy, że w dniu 28 stycznia 2015 r. po zatrzymaniu do kontroli drogowej oskarżony został dwukrotnie zbadany urządzeniem typu Alcosensor IV z wynikiem pozytywnym I pomiar – 0,93 mg/l, II pomiar – 1,02 mg/l. Pomiary zostały przeprowadzone w odstępnie 15 – minutowym. Wyniki te nie zawierają istotnych rozbieżności, które mogłyby potwierdzać przedstawioną przez skarżącego tezę o nierzetelności, któregośkolwiek z dokonanych pomiarów. Podkreślić również należy, że wskazane powyżej urządzenie elektroniczne posiada świadectwo wzorcowania, zgodnie z którym ostatnie wzorcowanie miało miejsce w dniu 22 grudnia 2014 r., czyli zaledwie kilka tygodni przed zaistnieniem przedmiotowego zdarzenia. Odnosząc się zaś do kwestii wydruku badania, to jego brak również nie oznacza niemożności potwierdzenia, że urządzenie taki wynik wykazało. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, z przebiegu badania został sporządzony protokół, w którym owe wyniki zostały zamieszczone. Wprawdzie oskarżony odmówił jego podpisania, ale w toku interwencji nie kwestionował wyników pomiaru ani nie żądał przeprowadzenia badania z krwi. Kwestionując treść zawartą w protokole z przeprowadzenia badania skarżący – choć nie czyni tego wprost, podważa jednocześnie rzetelność i w konsekwencji wiarygodność przeprowadzających interwencję funkcjonariuszy Policji, którzy przecież nie mieli jakichkolwiek powodów do bezpodstawnego obciążania oskarżonego. Nie przekonuje zatem Sądu Odwoławczego twierdzenie skarżącego, że brak wydruku z urządzenia pomiarowego – który de facto nie jest jedynym środkiem dowodowym pozwalającym na dowodzenie omawianej kwestii – uniemożliwia przyjęcie, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu kształtowała się na poziomie wskazanym w protokole użycia tego urządzenia. Ustosunkowując się do zarzutu skarżącego dotyczącego opinii biegłego jaka została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania wskazać należy, że zgodnie z art. 201 k.p.k., jeżeli opinia jest niepełna bądź niejasna, albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. Taka sytuacja nie zaistniała w realiach niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Odwoławczego opinia sporządzona przez biegłego na potrzeby niniejszego postępowania jest jasna, zawiera jednoznaczne konkluzje, zaś wyrażone tam oceny są zrozumiałe oraz logiczne. Skarżący obrońca w żaden sposób nie wykazał, aby powyższa ocena była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, wskazówkami wiedzy czy też doświadczenia życiowego. Sąd Odwoławczy dokonując analizy konkluzji biegłych także nie dostrzegł żadnych sprzeczności, niejasności ani braków w wyrażanych przez nich poglądach i w związku z tym w pełni podziela ocenę opinii dokonaną przez Sąd I instancji. Na marginesie należy podkreślić, że biegły będący autorem przedmiotowej opinii został przesłuchany w toku postępowania, a obrońca oskarżonego miał możliwość zadawania mu pytań w celu wyjaśnienia subiektywnych wątpliwości co do jej treści, jednakże możliwości tej nie wykorzystał. W sytuacji, gdy opinia biegłego jest pełna i jasna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie spełnia oczekiwań uczestników postępowania, nie czyni zasadnym zarzutu obrazy art. 201 k.p.k. (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt III KK 448/15, LEX nr 1956352). Zdaniem Sądu Odwoławczego decyzja procesowa podjęta w toku postępowania pierwszoinstancyjnego odnosząca się do kwestii dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego na wskazane powyżej okoliczności była prawidłowa i nie stanowi obrazy przepisów postępowania w postaci art. 170 § 1 k.k. w zw. z art. 201 k.p.k. Za niezasadne należałoby uznać dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego w sytuacji, gdy istniejąca w sprawie opinia jest jasna,

kompletna i nie nasuwa żadnych wątpliwości. Działanie takie wygenerowałoby kolejne koszty, a także zmierzałoby do przedłużenia postępowania. Jednocześnie za bezpodstawny uznać należało także zarzut obrońcy oskarżonego w zakresie obrazy art. 193 § 1 k.k. W ocenie Sądu Odwoławczego, biegły F. W. z wykształcenia jest lekarzem chirurgiem i niewątpliwie z tego tytułu posiada szeroką wiedzę z zakresu wpływu alkoholu oraz leków, a także współdziałania tych dwóch czynników na ludzki organizm. Z tego też względu uznać należy, że był on osobą kompetentną do opiniowania w niniejszej sprawie, co też znalazło odzwierciedlenie w sporządzonej przez niego opinii. Reasumując stwierdzić należy, że procedując w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych ze wskazanych przez obrońcę oskarżonego uchybień. Z tego też względu niemożliwa była zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a także przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. O kosztach postępowania Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.